

Important avanç del vot nacionalista

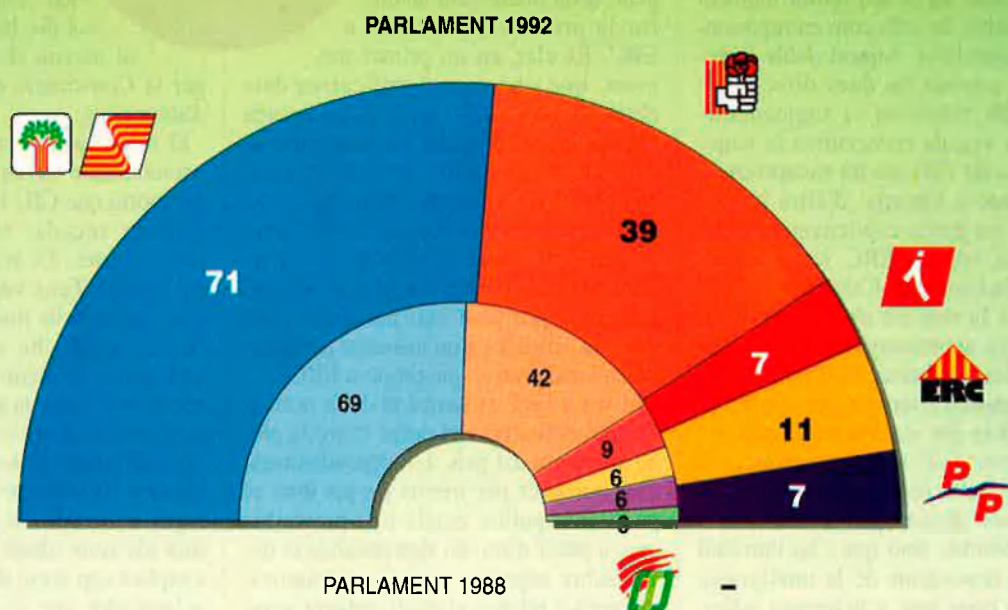
CiU i ERC, els grans triomfadors

El mapa polític català no era inamovible. Les eleccions del diumenge passat ho han demostrat situant el nacionalisme en el seu millor moment des de la transició.

'92

Composició del Parlament

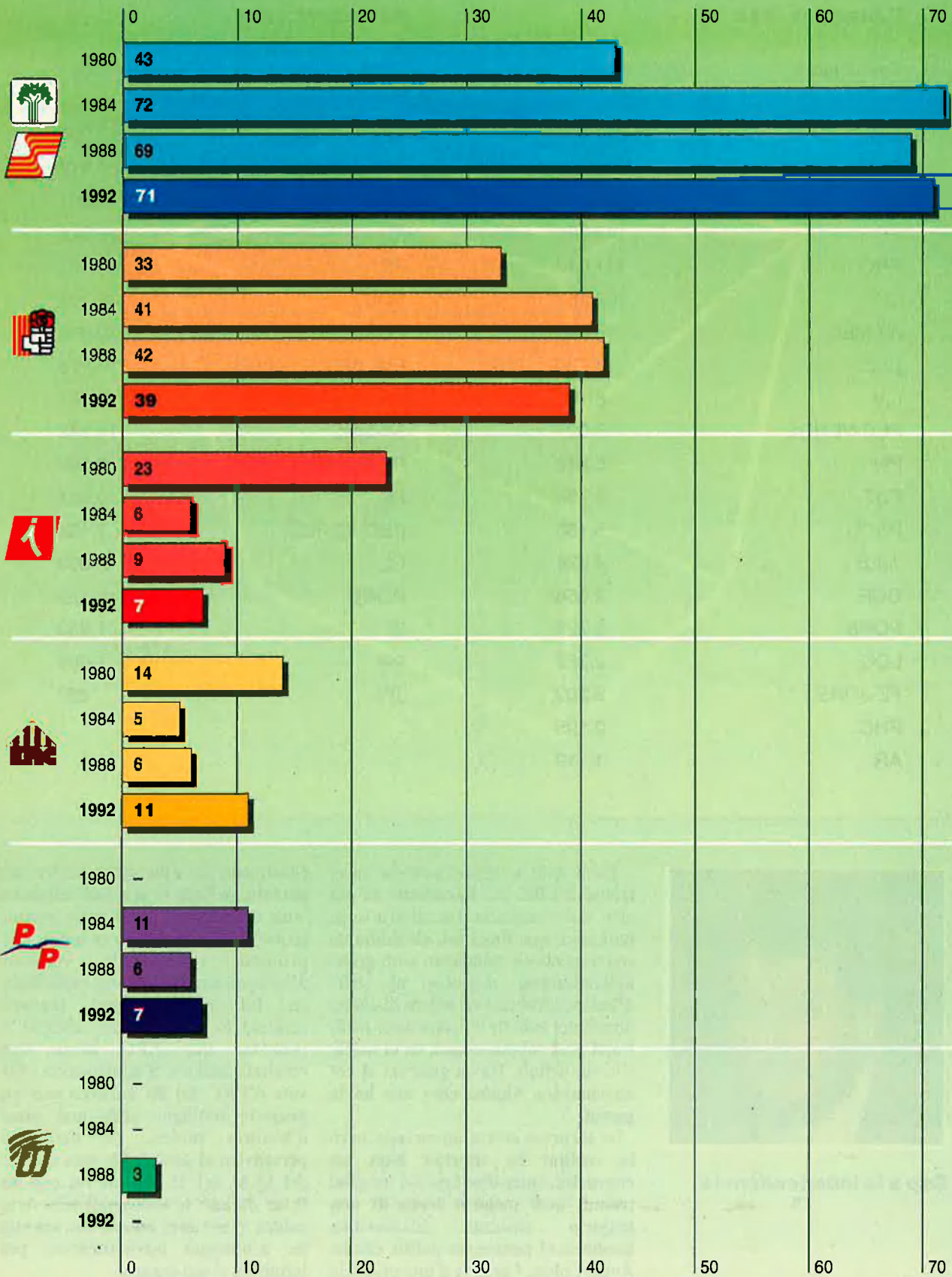
Jordi Pujol, ara més, una vegada més

Jordi Pujol va tornar a guanyar, per tercera vegada consecutiva. I, com deia l'eslògan, ara més. Més diputats que configuren una majoria absoluta inapel·lable, amb 71 escons. Més força per governar Catalunya quatre anys més, i més força, no ho oblidem, per influir en la política estatal. Un Jordi Pujol eufòric des del balcó de l'hotel Majèstic, al Passeig de Gràcia de Barcelona, explicava davant els seus incondicionals els dos elements que l'havien portat a la victòria: el primer, la gent està satisfeta de la seva manera de governar. El segon, la gent ha votat més nacionalisme. Entre el balcó on estava Pujol i la vorera del carrer hi havia una immensa senyera que l'unia als seus simbòlicament, aquells que

l'havien rebut amb crits de "Jordi, Jordi.." o "president, president.." o inclús, els més agosarats, "Pujol president, Catalunya independent".

La contundència de la victòria va permetre, doncs, una nit eufòrica. El binomi Convergència i Unió s'ha revelat com una fórmula vàlida per a la majoria de votants del Principat de Catalunya. Ara caldrà veure quin és el to que adopta el nou govern nacionalista. Caldrà concretar l'"ara més" electoral. En tot cas, governarà enfront d'una oposició socialista "tocada", però enfront d'un independentisme reforçat amb vots i escons. Pot ser un govern còmode, però l'escenari serà diferent. El nacionalisme abraça els dos terços del Parlament.

Resultats dels partits amb representació parlamentària

Resultats eleccions al Parlament 1988

Candidatura	Núm. de vots
CiU	1.232.514
PSC	802.828
IC	209.211
PP	143.241
ERC	111.647
CDS	103.351
AV-MEC	16.346
EVE	8.730
L.V.	8.105
PEC-VÉRDE	5.927
PAC	5.815
PST	5.794
PSDC	5.156
JJEE	4.524
OCE	3.358
PORE	2.727
LOC	2.228
FE-JONS	2.202
PHC	2.195
AR	1.119

Resultats eleccions al Parlament 1992

Candidatura	Núm. de vots
CiU	1.164.005
PSC-PSOE	685.913
ERC	201.611
IC	160.526
PP	150.161
CDS	22.708
PCC	20.696
EV-UVE	13.173
AR-ADE	12.537
AV-MEC	10.083
PST	9.563
LE	9.084
PEC-VERDE	7.136
CL	5.000
PORE	2.125
SI	1.953
PH	1.667
JRL	429

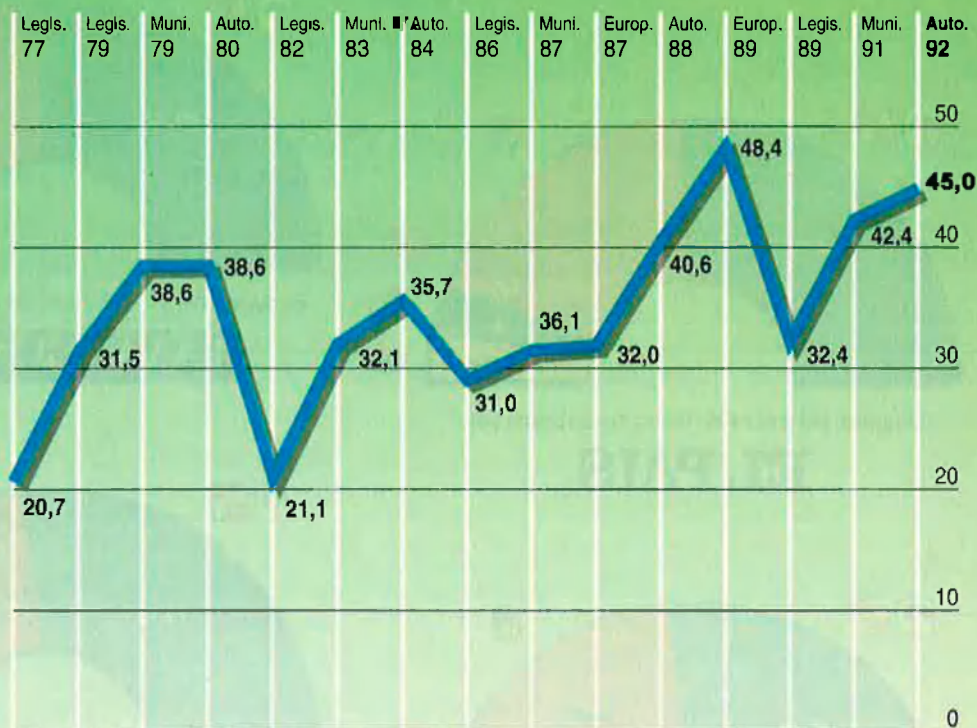
Cap a la independència

Joves amb estelades passejaven el triomf d'ERC per Barcelona. El seu crit: independència. La nit era seva, tant seva, que fins i tot, els militants convergents els saludaven amb grans aplaudiments, afegint-se als crits d'independència. Uns segons històrics només del món de les emocions. Jordi Pujol pocs minuts abans, en el balcó, s'havia definit. Havia guanyat el vot nacionalista. Alguna cosa més havia passat.

La sorpresa estava anunciada, però la realitat ha superat totes les enquestes. Onze diputats són un gran triomf, que, malgrat haver-hi una majoria absoluta inamovible, traspasa el panorama polític català. Àngel Colom, l'artífex d'una operació

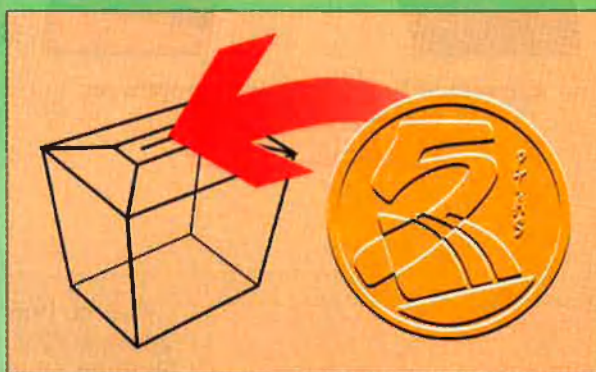
construïda pas a pas sense perdre cap partida, definia el seu èxit felicitant "tots els catalans que havien perdut la por". Posava el dit a la nafra. Per primera vegada la voluntat d'independència quedava explicitada en les urnes d'una manera contundent. Molts s'han afanyat a recordar que ERC havia tret resultats millors. S'equivocaven. Els vots d'ERC del 80 miraven cap un projecte ambigu, amb una aura d'història mítica, en definitiva pertanyien al passat. Els vots d'ERC del 15-M del 92 són un vot cap un futur definit: la independència. Ara, caldrà veure com aquest vot, un cop ha aconseguit estructurar-se, pot influir en el seu entorn.

El mapa de l'abstenció

El silenci dels "altres" catalans

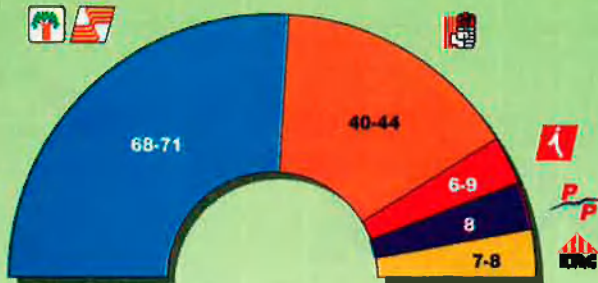
"Ha ganado Pujol otra vez, no?". Així definia —sense filigranes sociològiques— un taxista barceloní el pensament d'una gran part d'aquest 45 % de ciutadans que no van creure que, votant, decidissin diumenge 15 de març el futur de Catalunya. Quatre anys enrere, el 40% del cens tampoc va presentar-se al col·legi electoral. La identitat catalana dels electors, la definició de cada un d'ells a l'entorn del nacionalisme, marca —cada vegada més— l'opció de vot. En altres termes, sobre un abstencionisme perfectament europeu (desconfiança en el sistema polític, corrupció, simulació democràtica...) hi ha un "abstencionisme espanyol" que és, a Catalunya, una presència a la inversa. Un vot de silenci.

¿Què costen les eleccions?

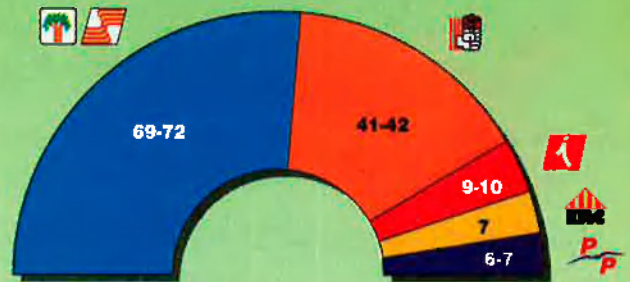
Després de mesos d'incertesa el dia de les eleccions autonòmiques era anunciat. La màquina es posava en marxa. S'autoritzava un crèdit global de 2.000.000 milions de pessetes per despeses electorals. 1.500.000 milions de pessetes per als processos electorals i 500.000 per a subvencions als partits. La campanya institucional per a fomentar la participació ha costat 125 milions de pessetes. Cada escó obtingut són 2 milions per al partit. Cada vot aconseguit per a les candidatures que tinguin, com a mínim un escó, són 75 pessetes. A més cada partit amb representació parlamentària rep 20 pessetes per les despeses originades per la tramesa de propaganda als electors. Tot té un preu. Els vots, també.

Les previsions dels mitjans de comunicació

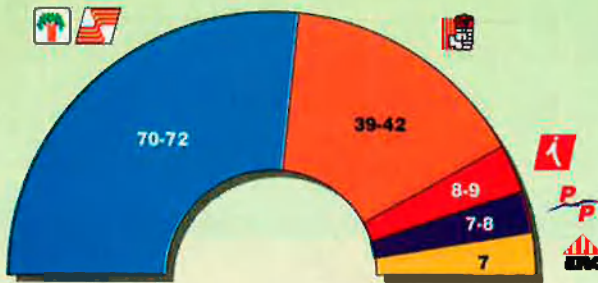
Enquesta del 8 al 14 de febrer encarregada per:

EL PAIS

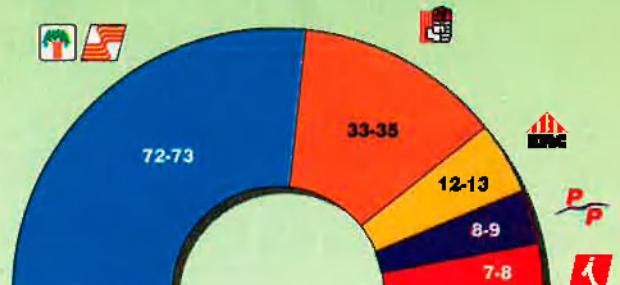
Enquesta del 17, 18 i 19 de febrer encarregada per:

LA VANGUARDIA

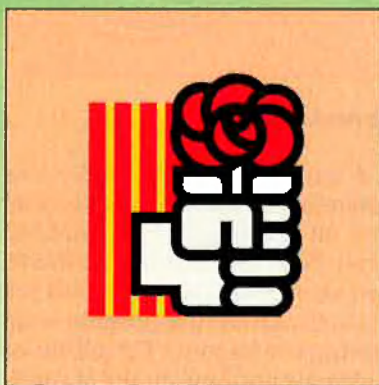
Enquesta del 8 a l'11 de febrer encarregada per:

el Periódico

Enquesta del 15 de març encarregada per:

TV3

Ja no hi haurà mai més somnis

Tothom, i sobretot Raimon Obiols, sabia que el PSC no guanyaria aquestes eleccions autonòmiques. Fins aquí el reconegut estoïcisme d'aquest nomenklaturista sacrificat podia entomar-hotot. Però que un govern com el de CIU que fa dotze anys que governa aconseguixi, malgrat el teòric desgast administratiu, augmentar escons i revalidi —tan tranquil·lament— la majoria més absoluta de Catalunya és, potser, una mica massa. En especial si aquest procés nos'ha repetit en el cas del PSOE en l'àmbit estatal i si el PSC perd diputats mentre tots els que guanya ERC no són, cap d'ells, a costa de CIU. Raimon Obiols i els socialistes que la nit del diumenge 15 de març compartien

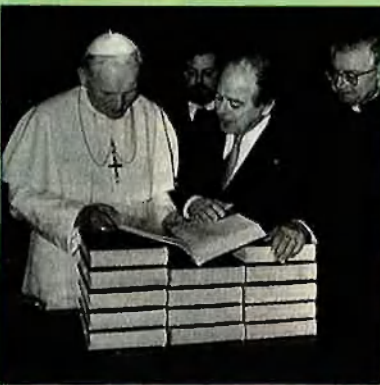
canapès i penes a la seu del carrer de Nicaragua podien practicar exercicis de consolació. Tenen un vot fidel però ho és, ja exclusivament, a la imatge i a la gestió de Felipe González. Tenen el lobby de catalans més influent de Madrid i se'ls associa a un projecte que no té res a veure amb el catalanisme polític. Tenen Pasqual Maragall, l'alcalde més popular de Catalunya, però, si practica la prudència o el simple instint de supervivència política, la darrera esperança blanca del socialisme català es dedicarà a consolidar l'Ajuntament de Barcelona com la segona Generalitat de Catalunya ja qua primera —i ells ho saben— queda, de moment, més enllà dels somnis possibles.

Primera victòria electoral

**PASSEM
COMPTES
1980-1989**

Jordi Pujol succeeix Josep Tarradellas.

Jordi Pujol amb el Papa.

Acte electoral el 1984

Biografia de Jordi Pujol i Solel

L'home que ha governat més anys Catalunya

Jordi Pujol passarà a la història per moltes coses. Una d'elles és que té el rècord de permanència al capdavant del govern català. Però la seva història va començar fa seixanta-dos anys...

Va néixer al barri dels Josepets de Barcelona l'any 1930. La seva història és la història d'un home públic consagrat de ple a la tasca col·lectiva, impulsat pel seu nacionalisme. Al costat seu sempre ha tingut la seva nombrosa família, molt especialment la seva esposa, Marta Ferrussola. La seva professió teòrica és la de metge —es va llicenciar en Medicina, però no ha exercit mai—. El 'fer país', com ell diu, ha estat la seva veritable professió, no exempta gairebé mai de passió. Dir que Jordi Pujol és un professional de la política seria dir-ne molt poc, gairebé un menyspreu. En la seva acció pública traspuen valors, hi ha una voluntat pedagògica i una vocació que una simple professionalització no dona mai.

La fe cristiana i el nacionalisme van ser els primers elements que el van moure al terreny del compromís. Als setze anys ja militava en grups catòlics de joventut i nacionalistes. Era al 1946, quan el franquisme estava en el seu moment zenital. Fruit de la seva activitat, al maig de 1960 va ser detingut i acusat d'organitzar campanyes democràtiques i nacionalistes. Condemnat a presó, hi passà dos anys i després encara un altre confinat a Girona.

La sortida de la presó marcà un canvi en el jove dirigent nacionalista, que llavors tenia 32 anys. És el període dels anys seixanta i cal aprofitar les primeres esclatxes del règim per preparar la infraestructura per començar a reconstruir el país. La tasca de Pujol durant els anys seixanta se centra en el camp de la pedagogia, les cooperatives, el món editorial (Enciclopèdia Catalana) i la Banca: crea Banca Catalana. Anys

més tard, la crisi d'aquest banc marcarà una bona part del comportament polític de Pujol. Es diu que no ha perdonat mai ni perdonarà el que ell considera l'atac més brutal que ha rebut la seva persona. Però això pertany ja a l'època en què és president de la Generalitat de Catalunya. La seva activitat política més estricta, entesa en el sentit propi de la paraula, comença als anys setanta. El règim està a les acaballes, sobretot més per una qüestió de llei de vida que no pels triomfs de l'oposició democràtica. Jordi Pujol no comparteix les tesis marxistes de la majoria de l'oposició i per tant ha de crear el seu propi partit. L'any 74 funda Convergència Democràtica de Catalunya i n'esdevé el secretari general. El partit naix amb una inspiració socialdemòcrata moderada que ràpidament dilueix centrant-se, buscant l'espai de centre majoritari i fent del nacionalisme la seva màxima expressió i característica, sense gaire ideologia. A partir d'aquí l'ascens de Jordi Pujol en el panorama polític català és vertiginós. L'any 1977 és elegit diputat al congrés de Madrid, on treballà al capdavant del grup parlamentari en el període constituent de la transició. Aquell mateix any, amb la restauració de la Generalitat sota la presidència de Josep Tarradellas, entra a formar part del Consell Executiu. I arriben les primeres eleccions autonòmiques. L'esquerra catalana preveu una victòria aclaparadora. Però Jordi Pujol, sense guanyar, acaba formant govern amb l'ajuda d'Esquerra Republicana de Catalunya i fa allò que sempre havia desitjat: governar el seu país com a president de la Generalitat. I així fins avui. Pere Martí